

Vytváření evangelizující farnosti (podle knihy *Creating the Evangelizing Parish*)

Čtvrtá kapitola: **Evangelizace jako setkání**

- Někteří chápou evangelizaci jako „podomní prodej“ nebo „marketing“. Chtějí „někoho pro něco získat“. Používají postupy a metody „pojišťovacích agentů“ a „reklamních kampaní“. Problém je, že u takového přístupu se pak to „něco“ stává důležitější než osoba druhého.
- Část z výše naznačených postupů k evangelizaci také patří, ale evangelizace se ve své podstatě odehrává tam, kde se jedna osoba setkává s druhou.
- Toto pochopení **evangelizace jako setkání** může být pro většinou katolíků nepříjemné. Víru prožíváme spíše jako svou osobní věc. Máme své vlastní projevy zbožnosti a své hluboké zkušenosti víry, ale mluvit s druhými o víře je pro nás poněkud cizí. Mluvit o víře mají kněží, řeholní sestry a katechetky. Normální katolík víru jen žije.
- Ano, na prvním místě máme o víře svědčit každodenním životem, ale k tomu patří také hlásání víry. Pokud bychom hlásali něco, co nežijeme, tak nás druzí právem označí za pokrytce. Ale pokud se nikdy s nikým nesdílíme o své víře, neznamená to, že jsme ve své víře nejistí? Že náš postoj k víře je zdráhavý, bez plného odevzdání? Že máme z opravdového života víry strach?
- Je třeba si přiznat, že **je v tom určitý strach a obava, proč nechceme s druhými mluvit o víře.**
  - První důvod je obava z možného konfliktu. Ve společnosti je vztě, že se o „politice a náboženství“ nemluví. Ale konflikt není nevyhnutelný, rozhovor může vést také naopak k porozumění a obohacení.
  - Mnohem hlubší důvod obav ze sdílení o víře je v tom, že se pak **stáváme zranitelnými**. Právě kvůli tomu porozumění a výměně názorů. Pokud čestně mluvíme s druhým, tak to samozřejmě znamená také poctivé naslouchání druhému, brát druhého vážně.
  - Paradoxně pokud chceme druhému přiblížit víru, tak se stáváme zranitelnými a jsme citelně vystaveni názorům druhého, jeho problémům a pocitům apod. Jak bychom mohli být upřímně otevření druhým a čestně s nimi mluvit o víře a přitom nevystavit svou víru riziku? Typickým příkladem mohou být situace ve smíšených manželstvích.
- V Písmu svatém se neříká nic o tom, že se máme vyhýbat riziku. Bible nám ukazuje hlásání evangelia jako osobní setkání člověka s člověkem.
- **První pravidlo opravdového setkání je, že obě dvě strany proměňuje.** Nemůžeme zvěstovat evangelium druhému, nemůžeme se s ním sdílet o víře bez toho, že by nás to oba změnilo.
  - Příklad: Jak sledujeme historii křesťanství ve Skutcích apoštolských, tak na konci knihy už není hlavním cílem obrácení židovského národa, ale hlásání Krista všem národům. Během čtyřiceti let se přístup křesťanů zásadně změnil. Proč? Díky zkušenosti hlásání evangelia, hlásání evangelia pohanům. Díky tomu sami hlasatelé byli proměněni a začali chápat význam evangelia v nové radikálnosti a plnosti.
- Z tohoto důvodu můžeme chápat hlásání evangelia jako nebezpečnou věc. Když opravdově hlásáme, tak se vystavujeme určitému riziku. Protože skutečný rozhovor a opravdové setkání nás nutí identifikovat se s tím druhým. Musíme být otevření ke změně nás samotných.
  - Hlásání evangelia pokračuje v Africe a v Asii. Jakým způsobem to změnilo celou církev?
  - Budeme-li my hlásat evangelium, jakým způsobem to změnilo naši farnost?
- Z pastorační zkušenosti víme, že lidé, kteří se zapojí do jakékoliv služby či úkolu ve farnosti, tak na prvním místě se mění oni sami.

- Když budeme hlásat evangelium odpadlým katolíkům a těm, kdo na církev nadávají, tak začneme vidět církev jejich očima. Když budeme hlásat chudým, nezaměstnaným a bezdomovcům, tak začneme vidět svět jejich pohledem. Když vstupujeme do dialogu s materialismem a sekularismem našich spolupracovníků v zaměstnání či v našem okolí, tak to ovlivní také náš pohled (ve skutečnosti jsme tím ovlivněni už teď).
- Neměli bychom se tedy spíše evangelizace bát? Ne, **změna nemá vést ke ztrátě víry, ale k růstu víry**. Nikdo přece nehlásá evangelium vnitřně prázdný. Setkáváme se s druhými s vírou v srdci. Také Kristus se s nimi setkává. Ale lidé toto skutečně vnímají, tuto zvláštní vlastnost věřících: víru, vnitřní pokoj. Vnímají u věřících něco zvláštního. Ve skutečnosti cítí přítomnost Krista. Ten, kdo hlásá evangelium, musí tedy žít život modlitby. Život v přítomnosti Ježíše a naplněný Duchem svatým. Jen tak bude mít člověk dostatek vnitřní jistoty k hlásání víry.
- Někdy jako bychom nevěřili pravdivosti svého života. Například pro návštěvy po domech lidé často chtějí seznam odpovědí, které by se naučili nazpaměť. Ale lidé jsou skutečně připraveni na setkání tehdy, když si uvědomují, proč věří a co mohou nabídnout druhým: to, co sami žijí. **Nakonec jakékoliv množství naučených odpovědí nikoho nepřipraví na to podívat se druhému do očí.**
- Setkání také vyžaduje otevřenost. Musíme mít velký respekt k druhému a k jeho svobodě. Vždyť pokud se s někým setkám a mám předem dáno, jak má vše dopadnout, tak to ten druhý pozná. To je ten moment, kdy výsledek je důležitější než osoba. Proto je tak chybná ta evangelizace pod heslem „Přijal jsi Ježíše Krista jako svého Pána a Spasitele?“.
- Setkání také zahrnuje pozvání a nikoliv vnucování se v jakékoliv formě. Pokud něco lidé dělají z důvodu pocitu závazku, tak to nedělají z celého svého srdce. A pokud je jimi jakkoliv manipulováno, tak se to dříve nebo později vymstí.
- Abeceda setkání:
  - Situace toho druhého
  - Jeho životní zkušenosti
  - Jeho potřeby
  - Jeho jedinečnost
  - Ctít svobodu druhého
- Podstata katolické evangelizace vyžaduje, aby její hlavní formou bylo osobní setkání.
- Když chápeme evangelizaci jako setkání, tak je to srozumitelné všem, protože každý ví, co to setkání je.

Podněty ze sedmého setkání:

1. Doporučena kniha „Neumělcům života“, autor Marek Orko Vácha.
2. Vysvětlovat symboly v liturgii. Například v kázání probírat mši nebo komentář během mše svaté.
3. Vařit polévku pro bezdomovce?
4. Dělat biblické hodiny s evangelickým farářem?

*Příští setkání bude **ve čtvrtek 16. dubna 2015 v 17:30** v kostele sv. Vavřince.
Nejdříve bude adorace a pak setkání na faře.*